

Harlan Coben

Verloren



1

Je weet niet wat haar geheim is,' zei Win tegen me.
'Zou ik het moeten weten?'

Win haalde zijn schouders op.

'Is het erg?' vroeg ik.

'Heel erg,' zei Win.

'Misschien wil ik het dan niet weten.'

Twee dagen voordat ik het te horen zou krijgen – het geheim waarmee ze al tien jaar rondliep en dat niet alleen ons beiden maar mogelijk de hele wereld voor altijd zou veranderen – belde Terese Collins me om vijf uur 's morgens, waardoor ik van de ene erotische droom in de andere terecht kwam. 'Kom naar Parijs,' was het enige wat ze zei.

Ik had haar stem in – hoe lang? – zeven jaar niet gehoord, er zat ruis op de lijn en voor een inleidend praatje had ze blijkbaar geen tijd; ze zei me niet eens gedag. Ik schrok wakker en vroeg: 'Terese? Waar ben je?'

'In een knus hotelletje op de linkeroever van de Seine. Je zult het hier geweldig vinden. Vanavond om zeven uur vertrekt er een vlucht van Air France.'

Ik ging rechtop zitten. Terese Collins. Er doemden beelden in mijn hoofd op: haar publieksgevaarlijke bikini, het privé-eiland, het zonovergoten strand, haar blik waarvan het glazuur van je tanden sprong, haar publieksgevaarlijke bikini...

Haar bikini is een dubbele vermelding waard.

'Ik kan niet,' zei ik.

‘Parijs,’ zei ze.

‘Dat weet ik.’

Bijna tien jaar geleden waren we als twee verloren zielen naar dat eiland gevluht. Ik had gedacht dat we elkaar daarna nooit meer zouden zien, maar ik had het mis. Een paar jaar later had ze me geholpen het leven van mijn zoon te redden. En toen, *poef*, was ze verdwenen zonder een spoor achter te laten... tot dit moment.

‘Denk erover na,’ zei ze. ‘De Lichtstad. We kunnen de hele nacht de liefde bedrijven.’

Ik slikte, met moeite. ‘Ja, natuurlijk, maar wat doen we dan overdag?’

‘Als ik het me goed herinner, moet jij overdag uitrusten.’

‘En vitamine E slikken,’ zei ik, als vanzelf glimlachend. ‘Ik kan niet, Terese. Ik heb iemand.’

‘De 11-septemberweduwe?’

Ik vroeg me af hoe ze dat wist. ‘Ja.’

‘Die staat hierbuiten.’

‘Sorry, maar dat denk ik niet.’

‘Hou je van haar?’ vroeg ze.

‘Maakt het iets uit als ik “ja” zeg?’

‘Niet echt.’

Ik nam de telefoon in mijn andere hand. ‘Wat is er mis, Terese?’

‘Er is niks mis. Ik wil gewoon een romantisch weekend vol wilde seks met jou in Parijs.’

Ik slikte weer. ‘Nadat ik – hoe lang? – zeven jaar niks van je heb gehoord?’

‘Bijna acht.’

‘Ik heb je gebeld,’ zei ik. ‘Meer dan eens.’

‘Dat weet ik.’

‘Ik heb berichten ingesproken. Ik heb je brieven geschreven. Ik heb naar je gezocht.’

‘Dat weet ik,’ zei ze weer.

Er viel een stilte. Ik hou niet van stiltes.

‘Terese?’

‘Toen je me nodig had,’ zei ze, ‘me echt nodig had, was ik er voor

je, weet je nog?’

‘Ja.’

‘Kom naar Parijs, Myron.’

‘Zomaar?’

‘Ja.’

‘Waar ben je al die tijd geweest?’

‘Ik vertel je alles als je hier bent.’

‘Ik kan niet. Ik heb iemand.’

Weer die verdomde stilte.

‘Terese?’

‘Weet je nog hoe we elkaar hebben leren kennen?’

Het was in de optrekkende rook van de grootste ramp in mijn leven geweest. Ik denk dat hetzelfde voor haar gold. We waren allebei door goedbedoelende vrienden gepusht om naar een of ander liefdadigheidsfeestje te gaan en zodra we elkaar zagen, waren we door ons beider ellende als magneten naar elkaar toe getrokken. Ik ben niet iemand die echt gelooft dat de ogen de vensters van de ziel zijn. Ik ken te veel psychopaten die je genadeloos afstraffen wanneer je daarop vertrouwt. Maar de droefheid in Tereses ogen was onmiskenbaar. Die beheerste haar hele wezen, en op die avond, toen mijn eigen leven ook aan gruzelementen lag, was ik daar extra gevoelig voor.

Terese had een vriend die eigenaar was van een Caraïbisch eilandje, niet ver van Aruba. We waren er diezelfde avond nog naartoe gevlogen, zonder tegen iemand iets te zeggen. Uiteindelijk bleven we er drie weken, een periode waarin we vooral de liefde bedreven, nauwelijks met elkaar praatten maar voortdurend aan elkaar plukten en onszelf in elkaar verloren omdat er niks anders te doen was.

‘Natuurlijk weet ik dat nog,’ zei ik.

‘We hadden allebei een reusachtige opdonder gehad. We hebben er nooit over gepraat. Maar we wisten het van elkaar.’

‘Ja.’

‘Wat jou was overkomen...’ zei Terese. ‘Jij was in staat je eroverheen te zetten. Dat is een natuurlijke reactie. Mensen herstellen zich. We raken gekwetst en daarna pakken we ons leven weer op.’

‘En jij?’

‘Het lukte me niet te herstellen. Ik weet niet eens of ik dat wel wilde. Ik was kapot en misschien was het maar beter dat ik kapot blééf.’

‘Ik kan je niet helemaal volgen, geloof ik.’

Haar stem had een zachtere klank gekregen. ‘Ik dacht niet – sterker nog, ik denk nog steeds niet – dat mijn leven me zou bevallen als ik het weer oppakte. Dat ik blij zou zijn met het resultaat.’

‘Terese?’

Ze gaf geen antwoord.

‘Ik wil je best helpen,’ zei ik.

‘Misschien kun je dat niet,’ zei ze. ‘Misschien heeft het allemaal geen zin.’

Weer een stilte.

‘Vergeet maar dat ik je heb gebeld, Myron. Pas goed op jezelf.’

En toen had ze opgehangen.

2

‘Ah,’ zei Win. ‘De verrukkelijke Terese Collins. Dat was nog eens een derrière van absolute wereldklasse.’

We zaten op de smalle zijtribune van de sportzaal van Kasselton High. De bekende geuren van zweet en professioneel schoonmaakmiddel zweefden ons tegemoet. Alle geluiden, zoals in elke andere sportzaal waar ook ter wereld, werden vervormd en voorzien van een merkwaardige echo, alsof ze door een douchegordijn kwamen.

Ik hou van dit soort sportzalen. Ik ben erin opgegroeid. In bedompte zalen als deze heb ik de gelukkigste momenten van mijn leven beleefd. Met een basketbal in mijn handen. Ik hou van het geluid van de dribbel. Ik hou van het glimmende zweet dat tijdens de warming-up op de gezichten verschijnt. Ik hou van het gevoel van het korrelige leer aan mijn vingertoppen, het moment van bijna religieuze puurheid wanneer je blik zich hecht aan de voorste rand van de basket, je de bal loslaat, die achteruit begint te draaien en er op de hele wereld niets anders bestaat dan dat.

‘Fijn dat je nog weet wie ze is,’ zei ik.

‘Absolute wereldklasse, die derrière.’

‘Ja, dat zei je zonet ook al.’

Win was mijn kamergenoot geweest toen ik op Duke zat. Hij was nu mijn zakelijk partner en samen met Esperanza Diaz mijn beste vriend. Zijn echte naam is Windsor Horne Lockwood III en zo ziet hij er ook uit: dun blond haar met een scheiding, een blozend gezicht met knappe aristocratische gelaatstrekken, een gebruinde hals tot aan de V van zijn golfshirt en blauwe ogen zo koud als ijs. Hij was gekleed in een kakibroek met een vouw zo scherp als zijn schei-

ding, een blauwe Lilly Pulitzer-blazer met een groen met roze gestreepte voering en een bijpassende pochet die als een waterspuitende bloem van een clown uit zijn borstzak stak.

Watjeskleding.

‘Toen Terese op tv was,’ zei Win, en zijn nasale kostschoolaccent klonk alsof hij een wat traag kind iets overduidelijks uitlegde, ‘kon je dat niet zien. Omdat ze achter haar presentatiedesk zat.’

‘Eh... nee.’

‘Maar toen ik haar in die bikini zag...’ Voor degenen die aantekeningen maken; het gaat hier om die publieksgevaarlijke bikini waar ik het eerder over had. ‘... nou, zo iets verstopt je niet. Pure verspilling achter een presentatiedesk. Diep tragisch, wanneer je er goed over nadenkt.’

‘Zoals de ramp met de Hindenberg,’ zei ik.

‘Een bespottelijke vergelijking,’ zei Win. ‘En zo gedateerd.’

Wins gezicht stond permanent hooghartig. Mensen die naar Win keken, zagen een elitaire snob met oud geld. Voor het grootste deel hadden ze dan nog gelijk ook. Maar het deel dat ze niet goed zagen... dat zou je je leven kunnen kosten.

‘Ga door,’ zei Win. ‘Maak je verhaal af.’

‘Dat is alles.’

Win fronste zijn wenkbrauwen. ‘En? Wanneer vertrek je naar Parijs?’

‘Ik ga niet.’

Op het speelveld begon het tweede kwartier. Dit was basketbal groep vijf. Mijn vriendin – de term voldoet niet echt, maar ik betwijfel of ‘geliefde’, ‘mijn betere helft’ of ‘mijn bedmaatje’ zo veel beter klinkt – Ali Wilder heeft twee kinderen, van wie de jongste in dit team speelde. Hij heet Jack en hij is niet erg goed in basketbal. Ik zeg dit niet als kritiek, of met het oog op zijn sportieve toekomst – Michael Jordan begon ook pas in zijn eerste jaar op de middelbare school – maar ik stel gewoon iets vast. Jack is groot voor zijn leeftijd, lang en slungelig, en dat gaat vaak ten koste van snelheid en coördinatie. Zijn manier van sport beoefenen had iets moeizaams.

Maar Jack was dol op basketbal en dat betekende alles voor me.

Jack was een lieve jongen, een softie in de allerbeste zin van het woord, en hij kon wel een steuntje in de rug gebruiken, wat niet zo vreemd is voor een joch dat zijn vader op zo'n jonge leeftijd en op zo'n tragische manier heeft verloren.

Ali kon pas in de rust hier zijn en als ik ergens goed in ben, is het in iemand de helpende hand bieden.

Win zat nog steeds fronsend voor zich uit te kijken. 'Even voor de duidelijkheid: je hebt een uitnodiging voor een weekend met de verrukkelijke madame Collins met haar derrière van absolute wereldklasse in een knus hotelletje in Parijs afgewezen?'

Het was altijd een grove fout om met Win over relaties te beginnen.

'Ja, dat klopt,' zei ik.

'Waarom?' Win draaide zich naar me toe. Hij leek oprecht verbijsterd. Toen ontspanden zijn gelaatstrekken. 'O, wacht...'

'Wat?'

'Ze is flink aangekomen, is dat het?'

Typisch Win.

'Dat weet ik niet.'

'Dus?'

'Dat weet je best. Ik heb iemand, weet je nog?'

Win staarde me aan alsof ik op het speelveld had gepoept.

'Wat is er?' vroeg ik.

Hij leunde achterover. 'Wat ben je toch een tut.'

Het signaal van het tweede kwart klonk en Jack Wilder zette zijn bril op en slofte met die heerlijke goedmoedige grijns om zijn mond naar de reservebank. Groep vijf van Livingston speelde tegen hun aartsrivalen van Kasselton. Ik deed mijn best om niet te glimlachen om het fanatisme waarmee alles zich voltrok... niet zozeer van de spelers als wel van de ouders langs de kant. Ik wil niet generaliseren, maar vaak kon je de moeders in twee kampen verdelen: de gezelligheidsmensen, die hier kwamen om te kletsen met de andere ouders, en de hysterici, die zwaar gestrest toekeken en bijna een hartaanval kregen elke keer wanneer hun kind een bal aanraakte.

De vaders waren nog erger. Er waren er bij die hun opwindning re-

delijk in toom wisten te houden, die nagelbijtend en mompelend toekijken en hun kind probeerden te helpen met aanwijzingen, zowel verbaal als door ze voor te doen. De overige vaders schreeuwden het uit en probeerden scheidsrechters, coaches en spelers te intimideren.

Een van de vaders – hij zat twee rijen voor ons en had van Win en mij de bijnaam ‘Pa de la Tourette’ gekregen – maakte er een gewoonte van om alles en iedereen gedurende de hele wedstrijd hardop uit te kaffen.

Mijn standpunt in dit soort zaken is duidelijker dan dat van de meeste andere mensen. Want ik was ooit die ene uitverkorene geweest... de écht talentvolle sportman. Dat was een schok voor de hele familie geweest, want tot dan toe was de grootste sportprestatie van de familie Bolitar die van mijn oom Saul, toen hij in 1974 tijdens een cruise op de Princess het sjoelbaktoernooi won. Ik kwam van Livingston High met een licentie om in alle Amerikaanse leagues te spelen. Op Duke was ik sterspeler en aanvoerder van twee NCAA-kampioensteams. Ik was basisspeler van de Boston Celtics geweest.

En toen, *kaboem*, was het allemaal voorbij.

‘Wissel,’ riep iemand.

Jack schoof zijn bril hoger op zijn neus en rende het veld in.

De coach van de tegenpartij wees naar Jack en riep: ‘Hé, Connor! Jij neemt die nieuwe. Hij is groot en traag. Kom je gemakkelijk langs.’

Pa de la Tourette mopperde: ‘Het gaat gelijk op. Waarom zetten ze hém nu in?’

Groot en traag? Had ik dat goed gehoord?

Ik keek naar de coach van Kasselton. Hij had zijn haar in spikes, met lichte puntjes, en had een kort, donker ringbaardje waardoor hij op een ouder lid van een of andere grungeband leek. Hij was groot – ik ben een meter negentig, maar hij was zeker vijf centimeter langer – en een kilo of tien, vijftien zwaarder dan ik.

‘Hij is groot en traag?’ herhaalde ik tegen Win. ‘Het is toch niet te geloven dat een coach dat hardop roept?’

Win haalde zijn schouders op.

Ik probeerde er niet meer aan te denken. De hitte van de strijd. Laat het lopen.

Het stond 24-24 toen het noodlot toesloeg. Er was een time-out geweest en Jacks team speelde de bal rond op de eigen helft. Het team van Kasselton besloot een verrassingsuitval te doen. Jack stond vrij. Hij kreeg de bal toegespeeld en even, door al die tegenstanders die op hem af kwamen, raakte Jack in de war. Dat gebeurt soms.

Jack keek om zich heen, wist niet wat hij moest doen. Hij keerde zich naar de bank van Kasselton, waar hij het dichtstbij stond, en de coach met de spikes riep: 'Schiet! Schiet!' en wees op de basket.

De verkeerde basket.

'Schiet!' riep de coach weer.

En Jack, die volwassenen graag vertrouwde en deed wat ze zeiden, schoot.

De bal ging erin. In de verkeerde ring. Twee punten voor Kasselton.

De ouders van Kasselton barstten uit in gejuich en gelach. De ouders van Livingston stoven op en klaagden luidkeels over de fout van de jongen van groep vijf. En toen gaf de coach van Kasselton, met zijn piekhaar en zijn grungesikje, zijn assistent-coach een high five, wees naar Jack en riep: 'Hé knul, doe dat nog een keer!'

Jack mocht dan de grootste jongen op het hele speelveld zijn, nu zag hij eruit alsof hij het liefst de kleinste was. De vage, goedmoedige glimlach was van zijn gezicht verdwenen. Zijn onderlip trilde. Zijn ogen glansden. Hij schrompelde letterlijk ineen, en mijn hart deed hetzelfde in mijn borstkas.

Een vader van Kasselton had de grootste lol. Hij schaterde van het lachen, vouwde zijn handen als een toeter om zijn mond en riep: 'Schiet de bal naar die lange van de tegenpartij! Hij is ons geheime wapen!'

Win tikte de man op de schouder. 'Je houdt nú je mond dicht.'

De vader draaide zich om naar Win, zag de watjeskleding, het blonde haar en de porseleinen gelaatstrekken. Bijna was hij in hoongelach uitgebarsten en had hij een messcherpe opmerking ge-